

Kurs: C G1009 Examensarbete, kandidat, klassisk musik, 15 hp
2013

Kandidatexamen

Institutionen för klassisk musik, Kungl. Musikhögskolan i Stockholm

Handledare: Tobias Carron

Tove Edqvist

Kandidatexamination

Programblad och reflektion inom examensarbete

Inspelning av det självständiga, konstnärliga arbetet
finns dokumenterat i det tryckta exemplaret av denna
text på KMH:s bibliotek.

Kandidatexamination

7 juni kl.16.00 Stora Salen

Tove Edqvist, Flöjt

Program

Pierre Sancan

Sonatine

I.Moderato II.Andante Espressivo III.Anime

Charles-Marie Widor

Suite, Op.34

I.Moderato II.Scherzo III.Romance IIII.Final

Vid Pianot: Georg Öqvist

Programkommentarer

Pierre Sancan tillhörde tillsammans med Messiaen och Dutilleux den franska musikeliten under mitten av 1900-talet. Han var verksam både som tonsättare och pianist med en titel som professor i piano vid Pariskonservatoriet.

Det är få av Sancans verk som lyckats nå ut över Frankrikes gränser. Hans Sonatine för Flöjt har dock nått spridning och blivit hans absolut mest kända och framförda verk.

Sonatinen skrevs år 1946 och är typisk fransk-impressionistisk i stilen med tydliga influenser från tonsättare som Ravel och Debussy.

Stycket innefattar tre korta delar, ibland definierade som tre olika satser, med olika karaktärer. Den första delen är skir, smidig och påminner om fransk balettmusik med ständiga plötsliga, lätta rörelser.

Den andra delen är långsam och expressiv med en avslutande kadens som samtidigt inleder den sista delen, vilken är uppbyggd bara av snabba trioler inramade av flöjtistens ”flatterzunge”. En då modern teknik som utgörs av att flöjtisten med hjälp av luft rullar sin tunga och på så vis skapar en helt annan klangfärg.

Charles-Marie Widor föddes år 1844 i Lyon. Som son till en organist samt tillhörande en stor släkt av orgelbyggare blev det naturligt för Charles-Marie att redan vid elva års ålder vara verksam som organist.

Som tjugofemåring fick han anställning som organist i Saint-Sulpice i Paris där den gigantiska orgeln byggd av Cavallé-Colls klassades som ett mästerverk. Denna orgel utgjorde en stor inspirationskälla som slutligen resulterade i Widors egna komponerade.

Hans fortsatta karriär utgjorde tjänster vid Pariskonservatoriet både som professor i orgel och komposition.

Sviten för flöjt och piano publicerades 1898 och är tillägnad den erkända flöjtisten Paul Taffanel, en professorskollega vid Pariskonservatoriet.

Till stilen är sviten nästan gammaldags utan någon särskilt revolutionär tendens, vilket kan tyckas intressant då den skapades i Paris under de tidiga impressionistiska åren. Det är de långa linjerna med uttrycksfulla melodier som är det viktiga och utgör det huvudsakliga grundstoffet. Karaktären är också typiskt romantisk med sin nästan folkliga underton som har en känsla av inspiration tagen ifrån naturens rike.

Reflektioner

Min upplevelse av dagens samhälle är att allt existerande ständigt mäts på en skala över vad som är och inte är vinstdrivande. Allt som produceras eller som egentligen bara befinner sig i samhället skall finnas där av en anledning som helst gynnar landets BNP. Musik platsar inte in i denna mall, särskilt inte klassisk musik. Den går liksom inte att mäta.

För näringslivet är klassisk musik en katastrof då den inte är lönsam. Det går inte heller att påvisa om klassisk musik på något vis är nyttig även om det finns hundratals studier där man försöker bevisa att lyssnandet på klassisk musik kan vara ett effektivt botemedel mot koncentrationssvårigheter, stress, ångest samt gynna det logiska tänkandet.

Trots det fokuseras det väldigt lite på den klassiska musikens samhälleliga duglighet inom Kungliga Musikhögskolans väggar.

Här har jag nämligen fått lära mig att det just är av denna anledning som klassisk musik är så värdefull. Den går som sagt inte att mäta.

Klassisk musik är någonting annat än det som kan uttryckas i ekvationer, diagram och till och med i viss mån ord. För även om du bryter ner själva musiken till små beståndsdelar och försöker förklara något slags sammanhang och innebörd är det fortfarande inte detta som är själva musiken eller anledningen till varför klassisk musik finns eller bör finnas. Jag kan inte heller säga att den klassiska musiken bara finns för sin egen skull, för den skulle ju inte finnas om ingen aktivt valde att skapa den genom komponerande och musicerande, dirigerande och på ett sätt även lyssnande.

Så varför och av vilken anledning väljer vi att skapa den?

Det är just den frågan som inte går att besvara, eller i alla fall inte besvara på ett fullständigt sätt.

Jag kan inte säga att jag ägnar mig åt klassisk musik för att det får mig att må bra, eller för att jag vill få andra att må bra, eller för att det är vackert, eller för att det bara är roligt. Alla dessa anledningar låter alldeles för banala eller ytliga och på något vis känns det som att det borde finnas någon anledning, någon stor anledning till varför klassisk musik är så viktigt.

Något ord som skall förklara och betyda just det som klassisk musik betyder och innebär, men jag hittar det inte. Jag kan inte komma på det. Kanske finns det inte.

På Kungliga Musikhögskolan har jag blivit introducerad till en värld som inte riktigt går att mäta, värdera, eller kanske ens förklara. En värld som på ett sätt är en egen värld då den inte inbegrips av något ekonomiskt system, underliggande maktstrukturer, eller något som egentligen kan kallas för rätt eller fel. Och kanske är det av den anledningen som klassisk musik är så viktig.

